

רע"פ 101/16 - איחסאן שנאווי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 101/16

כבוד השופט ח' מלצר
איחסאן שנאווי

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (כב' השופטת א' אלון) מתאריך
06.12.2015 ב-עפ"ת 20895-11-15

עו"ד איל מנחם

בשם המבקש:

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת א' אלון) ב-עפ"ת 20895-11-15, מתאריך 06.12.2015 (שכונה: החלטה), בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כ' פאר גינת) ב-המ"ש 124-10-15, מתאריך 29.10.2015.

אביא להלן בתמצית את הנתונים הדרושים להכרעה במכלול.

רקע עובדתי

2. בתאריך 12.8.2014 המבקש קיבל דו"ח תנועה המייחס לו עבירה של חניה בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב, שלא לצורך העלאת נוסעים או הורדתם (עבירה לפי תקנה 72(א)(4) לתקנות התעבורה, התשנ"א-1961). בתאריך 19.8.2014 המבקש שלח בקשה לביטול הדו"ח. בתאריך 27.8.2014 דחתה המשיבה את בקשת המבקש, והמבקש שלח למשיבה בקשה להישפט בגין הדו"ח.

בתאריך 06.10.2015 המבקש הגיש לבית משפט השלום הנכבד בקשה להארכת המועד להישפט. במסגרת טיעוניו בבקשה הנ"ל, המבקש כפר בעבירה שיוחסה לו, וביקש להישפט בעניינו, וזאת כדי להוכיח את חפותו.

3. בתאריך 29.10.2015 בית משפט השלום הנכבד דחה את הבקשה להארכת מועד להישפט, וקבע כי בתאריך 11.09.2014 נשלחה למבקש ההודעה בדבר דחיית בקשתו לביטול הדו"ח, בעוד שבקשתו להישפט נשלחה בתאריך 02.11.2014, דהיינו – בחלוף פרק הזמן העומד לרשותו לשליחת הבקשה להישפט (פרק זמן העומד בנסיבות העניין על 30 יום). בית משפט השלום הנכבד ציין כי המבקש טען כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אך מעבר לכך לא פירט ולו טענת הגנה אחת הקיימת לו. לפיכך, ומאחר שהמבקש הודה בביצוע העבירה בעת רישום הדו"ח – בית משפט השלום הנכבד דחה את הבקשה להארכת מועד להישפט.

4. בערעורו לבית המשפט המחוזי הנכבד המבקש טען כי שגה בית משפט השלום, עת קבע כי בקשתו להישפט הוגשה בחלוף פרק הזמן שעמד לרשותו, שכן לשיטתו של המבקש הדו"ח נרשם בתאריך 12.08.2014, והבקשה להישפט נשלחה בתאריך 2.11.2014 – טרם שחלף מניין 90 הימים שעמדו למבקש להגשת הבקשה להישפט. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש בציינו, כי המבקש הגיש את בקשתו באיחור:

" המערער אכן הגיש בקשתו באיחור. בפני המערער עמדו שני נתיבים חלופיים: האחד, להגיש בקשה להישפט תוך 90 יום מיום קבלת הודעה על תשלום קנס; בעניינו, הקנס ניתן ביום 12.8.14, המועד האחרון להגשת בקשה הינו 11.11.14. הנתיב השני הינו נתיב חלופי – בקשה לביטול הודעת תשלום קנס – למערער זכות להגיש בקשה לביטול הודעת תשלום הקנס ומשזו סורבה, זכותו להגיש בקשה להישפט תוך 30 יום. ההודעה הדוחה בקשתו לביטול הדו"ח התקבלה אצל המערער ביום 11.9.14, והיה עליו להגיש את בקשתו להישפט, לכל המאוחר, עד ליום 11.10.14. המערער הגישה בקשתו רק ביום 2.11.14" (ראו: עמ' 3-4 להחלטה).

לפני סיום בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף וקבע כי המבקש לא הרים את הנטל המוטל על שכמו להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל נסיבות שלא היו תלויות בו, וכי אי קבלת הבקשה יגרום לו עיוות דין.

5. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הנ"ל, שהוכתר כהחלטה כאמור, הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.

נימוקי הבקשה למתן רשות ערעור

6. בבקשה למתן רשות ערעור שלפני – עיקר טענותיו של המבקש מופנות כלפי הקביעה כי בקשתו להישפט הוגשה בחלוף פרק הזמן שעמד לרשותו. עוד טוען המבקש, כי עניינו מעורר שאלה משפטית כבדת משקל, באשר למימוש זכות הגישה לערכאות.

דין והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה – הגעתי למסקנה כי דין הבקשה – להידחות. טעמי לכך יובאו בתמציתיות מיד בסמוך.

8. בפסיקתו של בית משפט זה חוזרת ונשנית ההלכה, לפיה לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ורק במקרים בהם הבקשה לרשות ערעור מצריכה הכרעה בשאלה משפטית מהותית, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים ונדירים בהם מתגלה עיוות דין או אי-צדק כלפי המבקש, ייעתר בית המשפט לבקשה כגון דא (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)).

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, לא ראיתי מקום להיעתר לה, שכן טענותיו של המבקש אינן חורגות מד' אמותיו של עניינו הפרטי. כמו כן, אינני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין, ואף לא מתקיימים בעניינו שיקולי צדק, אשר מצדיקים קיום הליך שיפוטי נוסף. מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור – להידחות.

10. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופם של דברים אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), קובע כהאי לישנא:

"229. (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולענין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27ב לפקודת התעבורה – אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט;

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה.

מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בענין הביטול.

[...]

(ג) תובע רשאי לבטל הודעת תשלום קנס אם נוכח כי לא נעברה עבירה או כי היא נעברה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, או אם היה סבור שבנסיבות המקרה אין ענין לציבור בהמשך ההליכים; התובע יערוך רישום של הודעת תשלום קנס שביטל וינמק את החלטתו; לענין סעיף קטן זה, "תובע" - כמשמעותו בסעיף 12, אם הוסמך במיוחד לענין זה בידי היועץ המשפטי לממשלה".

(ההדגשות שלי - ח"מ)

הנה כי כן, מקום בו המבקש ביקש תחילה לבטל את הקנס - מגבלת הזמנים המאפשרת להגיש בקשה להישפט תוך 90 יום איננה חלה בעניינו, ויחול ההסדר הקבוע בסעיף 229(א)(2) לחסד"פ. לפיכך ככל שהבקשה לביטול הקנס נדחית, רשאי מקבל הקנס להגיש בקשה להישפט, וזאת תוך 30 יום מיום שהומצאה לו הודעת הדחייה. הוראות החוק בעניין זה ברורות. בנסיבות אלו לא מצאתי פגם כלשהו בהחלטותיהן של הערכאות הנכבדות דלמטה בעניינו של המבקש.

11. נוכח כל האמור לעיל, דעתי היא כי המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך - בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, י"ז בשבט התשע"ו (27.1.2016).

ש ו פ ט